

Alba Sarraute: “Per dir que ets pallasso has de tenir 80 anys”

ACRÒBATA, CANTANT, PALLASSA... ALBA SARRAUTE ÉS UN DELS ATRACTIUS DEL 14È FESTIVAL INTERNACIONAL DE PALLASSOS DE CORNELLÀ (DIA 25 A LES 22:00 H., SALA ROMAGOSA)

TONI DELGADO

– Quin paper fa el pallasso?

Funciona com a moneda d'intercanvi, com qualsevol altre ofici. Alguns fan de cangurs dels nens mentre els pares prenen cafè; altres són teatrals; n'hi ha de més espectaculars... Si el món no necessités pallassos, ja no existirien.

– A l'escola no ens ensenyen a emocionar-nos.

Quan anem al teatre passa com amb una cita a cegues: et pot no agradar, captivar, flipar, deixar indiferent o enamorar. Has de veure si et mou una emoció. Personalment exposo la meua manera de fer, de treure la incomoditat davant la imperfecció, que és la vida. Hi ha gent que està molt educada perquè sempre han assistit a espectacles o exposicions, o els propis estudiants de clown. D'altres potser no t'han vist mai i s'hi interessen.

– Fas un espectacle a la carta?

Hem de veure on estem i amb qui. És una conversa orgànica. No és el mateix que el públic siguin 30 hippies i deu nens que 40 petits i dos avis...

– T'hauràs trobat amb espectadors sosos, no?

Una vegada, al País Basc. No sé si era jo, que estava molt cansada, però només els hi va agradar als de la meua edat. La resta no reaccionava o ho feia d'una manera rara...

– Com ara?

Deien coses en veu alta fora de lloc i de context. Tot són experiències. Cada *bolo* és diferent. És espectacle en viu. Sempre et preguntes què et trobaràs. Són molt importants els elements com el públic, el músic, si el tècnic està adormit...

Alba Sarraute, amb un company inseparable, el seu saxo

Foto LAIA ALONSO

– El pallasso fa molts personatges. És més camaleònic que l'actor?

Si un pallasso vol ser actor ha d'estudiar, com passa al contrari. El *clown* sempre parteix dels seus conflictes interiors, de com reacciona als problemes.

– Com et prepares?

Durant molts anys vaig estudiar a l'acadèmia. Escalfo la veu, les cordes vocals, les articulacions, toco el saxo, faig verticals... El període d'entrenaments és sobretot de desembre al març, quan comença la gira gran fins a l'octubre, el punt de partida de produccions exteriors de feina més relaxada. De fet, m'agraden més els entrenaments que les actuacions.

– Quan comença la teva passió?

Des de ben petita. El meu pare tocava i feia actuacions. No ho tries, la vida t'hi porta. Vaig voler ser bombera, pintora i actriu. Per dir que ets pallasso has de tenir 80 anys. És l'ofici més complicat del circ.

– El límit d'intentar fer gràcia i no aconseguir-ho és mínim.

Però és que no ho has d'intentar, sinó

sentir-ho. Si ho vols fer no et sortirà. Sempre tens un "esquelet" i a partir d'aquí...

– Què podem esperar de la teva actuació a Cornellà?

¡Una boooomba de emoció múltiple y colorida! És un concert en què la música fa un seguiment d'un personatge. Els festivals de pallassos no són per què siguin jutjats. Hi ha molts professionals que només et jutgen. És el meu espectacle. A Cornellà trencaré tòpics i intentaré sorprendre tothom, enfotré'm de tots i treure el meu bufó. És un públic que sap què i a qui va a veure. No és un *bolo* normal. S'assembla més al dia de la competició.

– El pallasso és un inadaptable?

Sí. Sempre busca alguna cosa més. Busca la felicitat, evolucionar. Té molta curiositat, analitza i pensa.

– Tot comença per riure's d'un mateix.

Relaxa molt. Fa anys li vaig dir a un professor que tenia por abans de fer un exercici. Em vaig quedar molt bé. Sembla que només podem ser valents. §